

Karin Slaughter

Vervloekt geluk

Vertaling Ineke Lenting

2005

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor mijn vrienden bij De Bezige Bij

Aan de grond genageld

Karin Slaughter

Blood Mountain, Georgia, 1803

Macon Orme was zo uitgehongerd toen hij de strik met de eekhoorn vond dat hij het beest met zijn blote handen vastgreep en er zijn tanden in zette. De warme golf bloed sloeg als gif in zijn maag en kokhalzend verzwolg hij het vette vlees, maar terwijl hij zich te goed deed aan de malse onderbuik van de eekhoorn sloeg het dier zijn messcherpe klauwen in zijn gezicht en haalde het aan weerszijden open.

Verzadigd liet hij zich achterover tegen een rotsblok vallen; hijgend en stokkend haalde hij adem, de nasmaak van de eekhoorn als stroop in zijn keel. Zijn maag borrelde en hij legde zijn hand erop, alsof hij het rumoer tot bedaren wilde brengen. Hij voelde het bloed langs zijn kin druipen en ving het op met zijn mouw, in de hoop dat het teken van zijn zonde niet zichtbaar zou zijn op de donkere stof van zijn overhemd.

‘Het spijt me,’ zei hij, hoewel de man die de val had gezet zijn verontschuldigende woorden niet zou horen.

Drie dagen waren verstreken sinds hij aanwezig was geweest bij de *poc̣taw*, de wenskring van de Elawa. Honger en hallucinaties gingen vaak samen, en toen Macon zijn ogen sloot, zat hij daar weer. Hij kon de rook van het vuur ruiken, voelde donker haar langs zijn blote arm strijken. De vrouw had pal voor zijn ogen rondgewerveld, halfnaakt, in een dans die voor haar volk een religieuze betekenis had, maar in Macon slechts verschroeiende lust had opgewekt. Hij kneep zijn ogen dicht en verbeelde zich dat hij in haar drong en zelf het wervelen onderging. Het was jaren geleden dat hij gemeenschap met een vrouw had gehad zonder er eerst voor te moeten betalen. Jaren die opgeslokt waren door het moeras van zijn bestaan in de bergen. Toen hij haar in zijn verbeelding on-

der zich voelde liggen, deden zijn ballen pijn van verlangen, ondanks de kille winterwind die door de bomen raasde.

Macon kwam overeind. Hij kon niet anders. Hij voelde een steek van wroeging omdat hij zijn zelfopgelegde vasten had verbroken, maar drie dagen zonder voedsel waren een eeuwigheid voor een man wiens buik maar al te vertrouwd was met het knagen van de honger. Hij had wel vaker pech gehad en het zonder eten moeten stellen, maar nu leek het of zijn lichaam telkens als hij aan de vrouw dacht om meer voedsel vroeg dan ooit tevoren. Als hij niet zo intens naar haar verlangde, zou hij haar haten.

De dieren leken hem uit te dagen, alsof ze zijn verlangen aanvoelden; telkens kruisten ze zijn pad, doken in zijn gezichtsveld op en schoten weer weg. Een hert stond midden in het bos en nam hem aandachtig op, alsof het Macons ziel wilde doorgronden. Een konijn volgde hem wel anderhalve kilometer, op zijn dooie gemak in zijn voetsporen voorthuppend, af en toe even stoppend om zijn snoetje te wassen. Hij had het grootste deel van zijn leven aan de jacht op deze dieren gewijd en had er honderden gevangen: hij had strikken gezet en stalen klemmen, die zo diep sneden dat hij tijdens zijn wekelijkse ronde soms slechts een geamputeerde poot aantrof in plaats van een complete prairiehaas. Het gebeurde ook wel dat hij nog tandafdrukken zag aan het uiteinde van een stompe bot, waar het dier zijn poot had afgeknaagd om zichzelf te bevrijden. Het waren sluwe schepsels, vol overlevingsdrang. Macon had respect voor ze, want hij herkende iets in hen wat hij ook bij zichzelf waarnam. Ook hij zou overleven.

Hoewel, de laatste tijd vroeg hij zich af wat zijn overlevingsstrijd hem kostte. Macon had al jaren geen spiegel meer in gekeken, maar vaak, als hij wilde drinken, zag hij zichzelf weerkaatst in het water van een beek. De ouderdom had meedogenloos toegeslagen. Zijn baard was met grijs doorgvlechten en als hij al eens met zijn vingers door zijn haar kamde, zat zijn hand vol losse plukken en staken de haarwortels omhoog als nietige stukjes van zijn jeugd.

Ooit was ijdelheid een tweede natuur voor Macon Orme geweest. Hij had olie in zijn haar gesmeerd en het gemodelleerd met

een benen kam die van zijn vader was geweest. Op zaterdag had hij altijd een bad genomen voor hij naar het wekelijkse bal ging, waar hij zijn buurmeisje dicht tegen zich aan hield, haar muskusgeur opsnoof en zich verbeeldde dat hij met zijn onderlijf tegen het hare schuurde. 's Zondags had hij een gesteven boord gedragen waaraan hij zijn hals openhaalde, en een broek met een keurige vouw in de pijpen. In zijn zak had een horloge aan een dun zilveren kettinkje gezeten. Macon Orme was boer geweest, een man die zich bezig-hield met het verstrijken van de seizoenen. Toen kwamen de Muscogee en verwoestten de boerderij. De indianen kenden geen genade. Ze stalen de paarden en lieten zijn moeder zo schrikken dat ze naar haar hart greep en dood neerviel. Ze vernietigden de oogst, en wat ze niet op hun paarden konden meenemen, staken ze in brand. Ze pakten alles, alsof het hun toebehoorde.

Macon sloeg met zijn vuist tegen zijn dijbeen. Kijk hem nou, vijftien jaar later en helemaal buiten zinnen door een of andere donkere heiden, van hetzelfde soort dat de schoften had gebaard die hem zijn boerderij hadden ontnomen. De boerderij zou Macons erfgoed zijn geweest. Die had hij aan zijn buurmeisje kunnen geven, opdat ze hem als gunst ook in het echt met zijn onderlijf tegen het hare zou laten schuren. Hij zou haar een kind hebben geschonken – een hele hoop kinderen. Ze zouden samen oud zijn geworden als die dag er niet was geweest waarop hij alles was kwijtgeraakt.

En toch verlangde hij naar de indiaanse zoals hij nog nooit naar een vrouw had verlangd. Hij droomde van haar, in zijn slaap proefde hij haar op zijn lippen. Al voor hij drie dagen geleden op hun kamp was gestuit, had Macon iets aan zijn borst voelen rukken, alsof er een touw om zijn hart was gespannen en iets – iemand – hem naar zich toe trok. De nacht voor hij hun kleine nederzetting had gevonden, was hij wakker geworden van een intens, brandend gevoel in zijn borst, en hij had zijn kamp in de steek gelaten en was de heuvel op gestrompeld naar de vrouw, zonder ook maar te begrijpen waarom.

Daar stond ze, op de top van de heuvel, met de wind in haar

woeste zwarte haren. Vuur van een kleur die hij nog nooit had gezien, vlamde pal voor haar op, en de rook kringelde loom omhoog, de nachthemel in. Macon zoog de lucht naar binnen, en met elke diepe ademtocht nam het brandende gevoel in zijn borst af. Rust daalde op hem neer; hij ging als een heiden op zijn hurken voor het vuur zitten en keek hoe ze danste.

'O-tsjo-wani-ki,' zong ze. Ze had een hese stem, niet echt melodius. Haar huid was donker als de nacht, glad en bijna haarloos.

Een gouden ketting hing aan weerszijden uit haar gebalde vuist. Ze hield hem boven het vuur, op slechts enkele centimeters van de vlam, zo dichtbij dat het zweet Macon uitbrak als hij alleen maar naar haar keek. Langzaam liet ze de ketting uit haar hand glijden, en bij elke amulet die aan de armband hing, mompelde ze een onbegrijpelijke naam.

'A-sjowni,' zei ze. Beer.

'Koskoe,' klonk het. Hond.

Zes amuletten gleden uit haar hand en kronkelden steeds dichtër naar het vuur toe. Terwijl rook zijn longen binnendrong keek Macon toe, met open mond, en zag een gouden beer boven de vlammen bengelen. Het beest was verbluffend gedetailleerd, en in de vlammen die langs zijn flanken lekten leek het bijna tot leven te komen. Hij kon elk deel van het dier zien: de zachte vacht, de naald-dunne nagels, de zoalkussentjes van zijn geopende klauw terwijl hij zich op zijn achterpoten verhief, klaar om toe te slaan. Macon boog zich nog dichtër naar het vreemde vuur toe en keek gebiologeerd naar het kleine rode edelsteentje midden op de borst van de beer.

Misschien waren er uren verstreken, maar Macon merkte het niet. De vrouw danste in een cirkel om het vuur, in al haar naakte glorie. Ze wervelde en sprong tot de maan zich achter de bergtoppen verschool, en toen stopte ze, even plotseling als alles was begonnen, en weer liet ze de beer boven het brullende vuur bengelen. Haar hoofd ging met een schok omhoog en ze staarde hem aan – dwars door hem heen. Macon voelde hoe elke spier in zijn lichaam zich spande en zijn botten deden pijn van de druk. Hij hijgde en zijn hoofd begon te tollën.

Ze neuriede iets, zo zacht dat hij het niet kon verstaan, ook al deed hij zijn uiterste best. In het diepe zwart van haar ogen vlamde iets op en ze strekte haar arm uit, met de armband in de palm van haar hand. Macon zag de amuletten, maar zijn geest kon ze geen van alle benoemen, behalve de beer, die aan het uiteinde hing. Deze laatste amulet zwaaide ze boven het vuur heen en weer, zo dichtbij dat ze zich wel moest branden, ook al vertrok ze geen spier.

Langzaam begon het goud te smelten en druppelde de vlammen in, tot er alleen nog een traanvormig klompje over was, met in het midden het rode edelsteentje. Terwijl Macon toekeek, pakte de vrouw de armband, hield hem boven haar geopende mond en beet het laatste restje van de beer eraf. Het enige waaraan Macon nog kon denken was hoe heerlijk het zou zijn om door haar verzwolgen te worden.

Als handelaar had Macon door het hele gebergte gezworven. Hij kende de toppen en de dalen zoals een man zijn eigen hart kent: de Coosa en de Tallapoosa, Licklog, Slaughter Gap. Macon had met zijn voeten paden in de grond uitgesleten; hij had vallen gezet en dieren gedood, ze gevild en vervolgens verhandeld voor luxeartikelen die hij zich anders niet zou kunnen veroorloven: koffie, tabak, schoenen, vrouwen. Voor twee magere konijnen kreeg hij een stuk zeep. Een in een val gelopen hinde met zachte ogen leverde hem een oud, maar solide geweer met een goed vizier op. Met indiaanse sieraden verwierf hij zich de gunsten van een vrouw, met een konijnenpoot of een ander prul kocht hij van de hoerenmadam een mengseltje van reuzel en lavendel tegen een schrale pik na het neuken. Macon kende alle stammen in de bergen, handelde met hen omdat hij wel moest, waarbij het voordeel meestal aan zijn kant was. Hij wist dat de Lower Creek wapens wilden, en de Cherokee zijde, en dat het allemaal niks uitmaakte omdat Jefferson toch al bezig was die smeerlappen uit het gebied te verdrijven.

Maar die avond, toen hij op de vrouw was gestuit, ontdekte Macon tot zijn ontzetting een volk waarvan hij nog nooit had gehoord. De Elawa leken niet op de andere indianen die Macon kende. Ze hadden geen tipi's of aardhopen, en nergens slingerden

dierenhuiden. Hij was vaak getuige geweest van stammenrituelen en oorlogsvoorbereidingen, maar de solodans van de vrouw was met niets te vergelijken. Ze spraken geen Engels en leken er ook niet in geïnteresseerd. Eigenlijk wist hij niet eens hoe ze zichzelf noemden. ‘Elawa’ was de naam die Macon aan ze had gegeven, ontleend aan het Cherokee-woord voor ‘aarde’.

Ze leefden in ondiepe grotten die ze in de onderkant van de berg hadden uitgehakt, en verzamelden stofgoud, waarvan ze sieraden smeedden zoals Macon nog nooit had gezien. De kwaliteit van hun werk was opmerkelijk, zeker als je het schamele gereedschap dat ze ervoor gebruikten in aanmerking nam: stompe werktuigen die geschikter leken voor het malen van graan dan voor het aanbrengen van verfijnde vormen in het door hitte zacht geworden goud. De mannen zaten de hele dag te zwoegen, hun rug tot een boog vergroeid, tussen hun voeten een rond houten platform dat ze met hun tenen heen en weer draaiden om kunst te scheppen die, dat wist Macon zeker, verder naar het noorden heel wat meer zou opbrengen.

Dat was niet het enige opmerkelijke aan ze. Nergens in het kamp was een gebruiksdier te bekennen – geen paarden of koeien of zelfs maar ezels. Honden hadden het hele terrein tot hun beschikking, en de mensen maakten ervoor plaats alsof ze met eerbied bejegend moesten worden. De stamleden krompen ineen bij het zien van de huiden die Macon wilde ruilen tegen hun gouden amuletten. Zelfs toen hij zijn betere handelswaar te voorschijn haalde – hert, beer, chinchilla – deinsden ze terug alsof de dood die hij in zijn handen hield besmettelijk was.

Nadat de vrouw haar dans had beëindigd, kwam een imposante jonge man, die volgens Macon het opperhoofd moest zijn, de heuvel op lopen. Zijn hoofdtooi was doorweven met stevige zwarte veren en zijn lichaam beschilderd met dierenmotieven: konijn, slang, poema. Vlak achter hem liep een knoestige oude man die op een nog knoestiger stok steunde. Zijn ogen waren van een troebel soort wit, net zure melk, en hij had pikzwarte tanden. Zijn lichaam was besmeurd met rode klei, waartegen zijn blote, met

zwarte modder uit het bos bestreken geslachtsdelen zich aftekenen.

Macon zag de katoenen buidel die de man aan zijn gordel droeg en hij vermoedde dat dit de medicijnman was, de genezer van de stam. Hij probeerde te glimlachen, want hij voelde dat deze man het meeste aanzien genoot in de stam en dat hij hem te vriend moest zien te houden.

'*Lapatsja ko wani*,' grauwde de oude man. Hij stak zijn hand in zijn buidel en haalde er een hoopje zwarte aarde uit, dat hij vol walging op de grond smeet. Macon had geen idee wat dat betekende, tot de man er drie keer achtereen snel op spuugde.

Het was een vloek.

'Ha.' Macon wilde lachen, maar het geluid dat uit zijn mond kwam, leek eerder een woord dan een lach. De indianen hadden hem zijn hele leven al vervloekt. Wat deze oude, met modder besmeurde gek Macon ook wilde aandoen, hij had het allemaal al eens meegemaakt.

Het opperhoofd klapte één keer in zijn handen, waarop de vrouw van het vuur weer verscheen. Er had zich een menigte gevormd, maar de mensen maakten ruimte voor haar en hij begreep dat zij een speciale betekenis voor hen had, dat ze haar koesterden. Ze droeg een eenvoudige strook stof om haar middel. Haar borsten waren bloot en hoog, met donkere tepels die zo strak stonden dat hij bijna het puntje van zijn tong afbeet. De dunne armband die ze boven het vuur had gehouden, zat nu om haar pols, en als ze bewoog, rinkelden de overgebleven amuletten.

Ze nam Macon bij de hand en leidde hem naar een van de grotten, waar ze hem een voorraadkelder liet zien. Er stonden verscheidene manden met bessen en knollen uit het bos, die gedroogd waren voor de lange winter. Achter in de grot was een soort altaar waarin zich een metalen kist bevond. Op het openstaande deksel waren dieren gegraveerd waarop jacht werd gemaakt. Een beer, die sprekend leek op het dier van het vuur, richtte zich op om toe te slaan; een slang kronkelde langs de rand, zijn giftanden ontbloot; een vogel dook vanuit een boom naar beneden. In de kist lag een

hoop verse aarde. Macon staarde ernaar, en opeens werd alles wazig. Bewoog de aarde? Voelde hij een lichte trilling onder zijn voeten?

Zonder erbij na te denken zette Macon een stap naar voren en stak zijn hand in de koele aarde. Hij werd van alle kanten omringd door het vochtige duister. Zijn ogen draaiden naar achteren en hij kreeg visioenen: een man die een muziekinstrument bespeelde dat hij nog nooit had gezien, een vrouw die op de punten van haar tenen danste.

Als bij toverslag verdwenen de visioenen toen de vrouw zijn hand open sloeg en de aarde zich verspreidde. Zachtjes mompelend drukte ze de aarde met haar voeten in de grond.

Macon probeerde zich te verontschuldigen, hoewel hij niet wist waarvoor. 'Ik wilde niet...'

Ze keek hem aan met haar felle zwarte ogen en weer was hij als verlamd, als aan de grond genageld. Ze liep op hem af. Ze duwde haar lichaam tegen het zijne en nu was haar mond slechts enkele centimeters van hem verwijderd. Hij ademde haar in, zoog haar adem naar binnen. Het duizelde hem en bedwelmd zocht hij steun tegen de muur achter zich.

Ze volgde hem en kronkelde nog heviger tegen hem aan tot zijn pik recht naar voren stak en zijn handen over haar hele lichaam zwierven. Begeerte golfde door hem heen toen ze zijn geslacht in de palm van haar hand nam. Met haar andere hand streek ze over zijn borst; ze wond zijn haar om haar vingers en streelde zijn tepels tot ze het kloppen van zijn hart kon voelen.

Ze stopte, haar hand op zijn hart, haar ogen vragend.

'Ja,' fluisterde hij, zo intens naar haar verlangend dat zijn tanden er pijn van deden. 'Ja,' zei hij zachtjes. Ze mocht alles hebben wat ze wilde, zolang ze hem maar bleef aanraken.

Ten slotte vonden hun monden elkaar en ze begon op zijn tong te zuigen, ze zoog zijn adem op tot hij het gevoel kreeg dat zijn longen leeg waren. Hij zag sterren rondtollen en weer flitsten er vreemde beelden door zijn hoofd: een sleutel die geen enkele deur ontsloot, een medaillon dat het geheim van de dood bevatte, een

knielende engel die voor geen zonde kon boeten...

En toen, even plotseling, was het allemaal verdwenen. Macon bleek in het bos op de grond te liggen, en het enige wat hij bezat, waren de kleren die hij droeg. Geen geweer om mee te jagen, geen strikken om te zetten, geen paard om hem naar de vrouw terug te brengen. Hoewel alles er vertrouwd uitzag, had hij geen idee waar hij was. Drie dagen lang trok hij voort, met alleen de ondergaande zon om te bepalen hoe ver hij gevorderd was. Soms had hij het gevoel dat hij in cirkels liep. Zelfs de rivieren leken de verkeerde kant op te stromen. 's Avonds viel hij op de zuidelijke oever in slaap om de volgende ochtend op de noordelijke oever, zo leek het tenminste, te ontwaken. Op die manier verstreken er drie dagen. Drie dagen vol honger, vol verlangen, vol ellende.

Toch fluisterde zijn hart hem in dat hij in de goede richting liep, in de richting die hem zou terugvoeren naar de grotten, naar de vrouw. Terwijl de zon op zijn nek brandde en zijn holle buik rommelde, liet hij zich de heuvels op drijven, ervan overtuigd dat hij met elke stap dichterbij haar kwam. Zelfs toen de berg hoog en breed voor hem verrees, met een diepe kloof in het midden waar vanuit een warme plek maagdelijk water sijpelde, dacht hij alleen maar aan haar. Hij likte zijn lippen en telkens als hij de ruwe, gebarsten huid onder zijn tong voelde, wenste hij dat zij het was. Soms werd Macon zo gegrepen door zijn verlangen naar haar dat hij zich op de grond liet vallen, met zijn broek om zijn laarzen, en zich aftrok tot hij het niet meer hield. Denkend aan haar bewerkte hij zichzelf tot bloedens toe en zelfs dan, zelfs als zijn zaad in slierten de aarde doordrenkte, was het niet genoeg.

Macon bedacht allerlei plannen. Hij zou een huis bouwen waar hij haar naartoe kon brengen. Ze zouden in een veren bed slapen en een echte keuken hebben. Er zou een stal zijn met paarden en koeien. Ze zou water uit de rivier aandragen om zijn kleren te wassen en zijn eten te koken. Hij zou weer boer worden. Ze zouden hun eigen voedsel verbouwen, voedsel zoals zij hem had laten zien. Elke nacht zou hij haar neuken, zo diep als hij maar kon, en dan zou zij het uitgillen van het genot dat hij haar bezorgde. Op haar

beurt zou zij hem kinderen schenken – zonen; zonen aan wie hij zijn boerderij kon overdragen, zonen die het land konden beschermen.

Met elke kilometer die Macon in het bos aflegde, kwam de vrouw meer tot leven. Hun bestaan kreeg steeds meer vorm, even stellig als de bomen in het bos. Alles aan de vrouw stond in zijn geheugen gebrand: hoe ze eruitzag, hoe ze rook, hoe ze smaakte. Hij herinnerde zich de grot, de bessen uit het bos, hoe ze haar lichaam tegen het zijne had gedrukt en hem haar adem had laten opzuigen. Hij begreep alles wat ze hem had verteld zonder dat ze een woord hadden gewisseld. De Elawa vereerden de vogels in de lucht en de dieren in het woud. De gouden amuletten die ze maakten, waren bedoeld voor hun eredienst, niet voor de handel. Zo vereerden ze de dieren van het woud en in ruil daarvoor gaf het woud hun voedsel, beschutting en warmte. Zonder een woord te zeggen, had ze een heel leven aan hem geopenbaard. Ze hoefde hem alleen maar aan te kijken met die doordringende zwarte blik van haar, en dan wás ze hem.

Achter hem brak een tak. Macon draaide zich razendsnel om, maar er was niets. Hij keek naar de lucht en zag een kraai rondcirkelen – of was het een gier? De vleugelwijdte van het beest was enorm, breed genoeg om de zon te verduisteren. Macon kneept zijn ogen tot spleetjes en hield zijn hand ervoor, maar de vogel was al verdwenen.

Weer brak er een tak en zijn hart sloeg over, ook al zag hij niets. Hij begon te rennen en struikelde over een wortel die uit de bosgrond stak. Pijn verspreidde zich vanuit zijn verstuite enkel. Hij lag met zijn gezicht op de grond en rook de muskusgeur van het duister, van de dood. Daaronder rook hij bloed. Hij keek naar zijn handen en tot zijn ontsteltenis zag hij dat ze besmeurd waren met bloed. Van de eekhoorn? Van de aarde?

De grond trilde tegen zijn buik. Achter hem hoorde hij zware poten die de aarde deden schudden.

Macon krabbelde overeind en strompelde dieper het bos in, stofwolken achter zich opwerpend. Het duizelde hem van de mo-

gelijkheden waarbij de pijn in zijn enkel in het niet viel. Hij werd door iets opgejaagd; hij hoorde de zware gang van een groot dier dat hem door het hele bos volgde. Was het een beer? Een prairie-wolf? Een poema?

Zijn mond viel open en hij zoog lucht op in een poging adem te halen, maar paniek trok zijn borst samen. Macon wierp een snelle blik over zijn schouder en weer struikelde hij, maar deze keer ving hij zichzelf nog net op tijd op. Achter zich hoorde hij iets zuchten, en onder het rennen dacht hij telkens terug aan dat geluid, dat gezucht, van seconde tot seconde, en hij hoopte dat het op uitputting duidde, op wanhoop, misschien wel medelijden. Maar niets van dat alles; het wezen dat hem achtervolgde was slechts geïrriteerd. Ongeduldig. Koppig. Hongerig.

Weer hoorde hij in de verte een vogel krassen, of was het de oude medicijnman met zijn zwarte tanden? In een flits zag Macon de genezer weer voor zich, en de drie klodders spuw op het hoopje aarde.

‘Lapatsja ko wani.’

Ik vervloek je zaad.

Macon was nu heel dicht bij haar. Hij voelde het, hij voelde hoe ze verstrengeld lagen in hun veren bed. Ze zou hem omvatten, hem leegmelken, zijn kern opzuigen. Het genot dat ze elkaar elke nacht schonken, zou als een balsem zijn voor de pijn en eenzaamheid van zijn bestaan in de bergen. De indiaanse zou aan Macon teruggeven wat de andere indianen hem hadden ontnomen. Ze zouden een gezin stichten. Macon zou voor ze op jacht gaan. Hun zonen zouden het vlees eten en sterk worden. Ze zouden een gezin zijn. Ze zouden tegen elke aanval beschut zijn.

Riep ze hem nu? Sprak de vrouw zijn naam?

Een windvlaagje blies de haren van zijn nek overeind en met een ruk draaide hij zich om. Het leek wel of het dier zich vlak achter hem bevond. Koude rillingen liepen over Macons lichaam toen hij een cirkel beschreef en alle kanten op keek in een poging zijn achtervolger te ontdekken. Zijn knieën begaven het en hij liet zich tegen een boom vallen. De bast voelde ruw onder zijn bloederige

handen. Hij keek naar zijn vingers, zijn handpalmen, zijn polsen... alles zat onder het bloed. Van wie was dat bloed?

‘Sodemieter op!’ Macon zoog op zijn vingers terwijl hij het hele woud vervloekte. ‘Sodemieter op allemaal!’

Hij dwong zichzelf weer in beweging te komen, ondanks het kloppen van zijn gekneusde enkel, dat zich in protest bij het bonken van zijn hart voegde. Nog een stap en nog een... Het was alsof zijn enkel in brand stond. De gloed verteerde hem vanbinnen, koorts nam hem in zijn greep, als een stalen klem om zijn been. Macon zag het huis voor zich waarin ze zouden wonen. Zag hij de vrouw in de verte, kwam ze naar hem toe? Keek ze naar de grond terwijl ze liep, haar handen al vol kruiden en bessen?

Struikelend door het bos legde Macon zijn hand op zijn kruis. Zijn pik brandde toen hij aan de knoestige oude medicijnman dacht en in gedachten de boosaardige vloek weer hoorde.

‘Lapatsja ko wani.’

Die smerige indianen met hun smerige amuletten! Dat die vent met het grootste gemak van de wereld een man als Macon kon vervloeken terwijl het leven zelf al een vloek was. Hoe raakte je anders in dit godvergeten gebergte verzeild en moest je een bestaan zien op te bouwen in dit meedogenloze land?

Daar! Het huis! Het was hún huis. Het erf was aangeveegd en kippen scharrelden rond op de gestampte aarde. Een koeienbel klingelde en een hond blafte, alsof hij zijn baasje smeekte thuis te komen. Rooksierten stegen op uit het gat in het strodak. Macon rende ernaartoe, maar zijn achtervolger hield gelijke tred met hem, zijn stappen werden steeds sneller, steeds ongeduldiger.

Weer dat gehijg; het was alsof iemand ‘Macon’ zei, en hij keek om. Van het ene moment op het andere bleef hij staan, happend naar adem alsof een onzichtbare macht hem geraakt had. Opeens zag hij de dingen niet van binnenuit, maar vanbuiten en van bovenaf. Macon stond oog in oog met de vrouw. Ze was naakt, en de dikke haardos op haar schaamstreek was vochtig, zo verlangde ze naar hem. Hij zette een stap in haar richting, maar ze duwde hem op de grond en ging boven hem staan. Hij kon slechts omhoogkij-

ken, zijn lichaam verstijfd, aan de grond genageld. De vrouw ging schrijlings op hem zitten en scheurde zijn kleren weg.

‘Ja,’ siste hij toen ze hem in zich nam. Hij kreunde en zag zichzelf telkens weer in haar verdwijnen. Ook al was ze nog zo nat, toch was ze bijna ondraaglijk nauw. Hij hoorde geknisper en geritsel en zag de bladeren om hen heen in een spiraal rondwervelen. De lucht werd ijl en hij kon slechts met moeite ademen toen zijn lichaam vlak voor de ontlading begon te verkrampen. Hij kwam zo heftig klaar dat zijn tanden rammelden en het speeksel uit zijn mond vloog. Hij strekte zijn hand uit om haar aan te raken, maar haar huid was gloeiend heet en het bloed aan zijn handen schroeide zijn vlees. Macon schreeuwde het uit van de pijn en tegelijkertijd schokte zijn lichaam van genot. Het bos werd donker en ten slotte zwart toen zijn ogen naar achteren draaiden.

Hij was uitgeput en kon alleen nog maar liggen, zijn armen zijwaarts uitgestrekt, zijn vingertoppen bedekt met brandende zweeren. Macon gaf er niet om. Een verrassend heldere kalmte maakte zich van hem meester, en hij voelde zich meer dan ooit deel van het woud; zijn lichaam was één met de grond. Alles was plotseling van een grote helderheid: het murmelen van de kreek op de achtergrond, de rustige geluiden van het bos, de vogels, de insecten en de andere dieren. Hij dacht aan zijn moeder, zoals ze haar haar altijd waste in de oude ijzeren tobbe en dan bij de haard ging zitten om het tijdens het drogen uit te borstelen. Hij zag zijn vader weer op zijn stoel zitten en een stuk speelgoed snijden voor het broertje of zusje dat Macon nooit zou krijgen.

Zonder waarschuwing vooraf veranderde de lucht weer, werd dikker, bijna vochtig. Macon voelde hoe haar huid langs hem streek, hoe de zijden haartjes op haar benen zich vermengden met de zijne. Langzaam gleed ze naar beneden en nam hem in haar mond. Hij was zo moe dat hij alleen maar kon liggen en door halfgesloten ogen naar de hemel staren. Hij was helemaal leeg. Hij kon haar niets meer geven.

Er ging een huivering door hem heen toen ze met haar tong zijn lichaam bewerkte, zijn buik, borst en hals likte en weer naar

beneden ging. Als een hond met een bot liet ze met haar zijdezachte, warme tong geen vierkante centimeter van zijn lichaam ongemoeid, en hij lag daar maar, krachteloos van genot. Zachtjes slaakte hij een zucht, zelfs toen haar lichaam steeds zwaarder werd en hem steeds dieper de grond in duwde. Macon voelde de warmte die hen verbond, hun haren die zich verstrengelden, het zachte gekriebel van haar huid op zijn buik terwijl ze nog krachtiger op hem leunde. Hij voelde dat hij weer opgewonden raakte, hij voelde zijn bloed kloppen van begeerte. Hij welfde zijn rug en stootte in haar, maar toen hij zijn ogen opende, hapte hij naar adem, want de vrouw was verdwenen en een machtige, zwarte beer zat schrijlings op hem.

Hij schreeuwde het uit van angst, zijn keel spande zich alsof hij glas had ingeslikt.

Een sterke klauw gaf een houw over Macons borst en reet het vlees open. Zijn hersens barstten van de pijn en zijn longen snakten naar lucht. Macon deed zijn mond open om het weer uit te schreeuwen, maar de beer legde hem met een blik het zwijgen op en liet één klauw licht op zijn hartstreek rusten. Deze keer las hij geen vraag in haar ogen en toen wist Macon het – ze was gekomen om haar deel op te eisen na de gruwelijke overeenkomst die ze in de grot hadden gesloten.

‘Ja,’ had hij gezegd. ‘Ja.’ Ze mocht alles hebben wat ze wilde zolang ze hem maar aanraakte.

Zonder aarzelen stak de beer haar poot in zijn borstkas, als een kind dat iets uit een snoepzakje pakt. Macons oogleden trilden; hij zag zijn eigen hart glanzen in de zon terwijl de beer het ten hemel hief. Lichtstralen speelden als vlammen om het natte weefsel. Bloed droop over de voorpoten en de borst van de beer, spatte op Macons dijen en vormde een plas op de plek waar deze samenkwamen. Het beest brulde en Macon zag de schittering van een armband rond de verbazingwekkend slanke pols van de beer, net toen ze zijn nog kloppende hart in haar open bek stopte en in één keer inslikte.